

Радиожетерни КАДРИ

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 36 (408)

П'ятниця, 16 листопада 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

БЕРЕЖІТЬСЯ „ХВОСТІВ”

Мабуть, не треба пояснювати, як у студентів виростають «хвости» і чим це закінчується?

А щоб не було ніяких додаткових запитань, пропонуємо увазі встановлений в Інституті порядок допуску студентів до екзаменів і перездавання.

До екзаменаційної сесії не допускаються студенти, які одержали незадовільні оцінки з трьох і більше дисциплін, що не виносяться на цю сесію. У такому випадку вони відраховуються з інституту за невиконання учбового плану і за поточну неуспішність.

Якщо студент отримав дві незадовільні оцінки з двох залкових дисциплін, що не виносяться на екзамен, він допускається до цього екзамену за умови виконання по ньому учбового плану.

Ліквідація заборгованості з цих предметів провадиться тільки у період підготовки до згаданого екзамену.

Ліквідація заборгованості з дисциплін, які не передбачено виносити на екзамен, провадиться після здачі екзаменів, або в період, який передує цьому. Маються на увазі дисципліни, з яких оцінку студент отримав раніше за підсумками поточної успішності.

Перездавання екзамена під час здачі інших екзаменів не дозволяється.

Якщо студент у процесі сесії отримав три незадовільні оцінки (включаючи залки з інших дисциплін, не винесених на екзамен), він відраховується з інституту.

Ліквідація академічної заборгованості провадиться після здачі останнього екзамена в строки, передбачені деканом факультету, але не пізніше першого місяця наступного за сесією семестру за підсумками зимової сесії і 30 серпня — за підсумками літньої екзаменаційної сесії.

Студенти, які навчаються за індивідуальним графіком занять, ліквідують академічну заборгованість до початку наступної сесії.

Перездавання одержаних незадовільних оцінок дозволяється не більше двох разів з кожного предмету.

Перший раз — викладач, другий — комісія в складі викладача, зав. кафедрою і декана (заступника декана) факультету.

У виключних випадках дозволяється третє перездавання комісії, очолюваної проректором з учбової роботи.

ВДЯЧНІСТЬ

У минулому номері багатотиражних «За інженерні надії» вже повідомлялося про благородний вчинок працівників кафедри ТАМ і ЦТМ, які передали дитячий інфекційний лікарні понад 3000 одноразових шприців і 800 карбованців грошми. Від імені колективу лікарні щиро дякую добрим людям за безкорисливу допомогу.

В. ЮЖАНІНА,
кандидат медичних наук.

ВЕЧІР... РОЗКУТОСТІ

Так можна назвати міжнародний вечір дружби для іноземних студентів і курсу, який відбувся в клубі-кафе гуртожитку № 4.

Що й казати, не просто молодій людині, яка вперше приїхала в чужу країну, привичайтись, знайти контакти з незнайомими людьми, тим більш, будучи обмеженою мовним бар'єром. Тому працівники кафедри російської мови — організатори цього вечора, прагнули насамперед створити атмосферу розкутості, взаєморозуміння. І це їм вдалося.

Словами «Скоро планетою дружби ми Землю назовемо» вечір відкрили ведучі — студент і курсу енергетичного факультету Ризан (Сірія) і студентка і курсу факультету ОТ Уянга (Монголія).

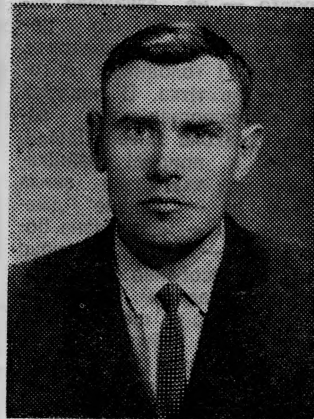
Гостям не довелося нудьгувати. До цікавої й веселої програми були залучені всі. Виступали студенти — представники найрізноманітніших країн світу: Ліберії, Сирії, Ймену, Монголії, Мавританії, Лівану, Ботсвани, Сьєрра-Леоне і навіть Канарських островів.

Національні пісні і танці, театральні сценки на багатьох мовах лунали того вечора.

А скільки сміху і веселощів викликали конкурси «хто швидше з'їсть яблуко?», «кмітливий турист» та інші.

Проведення таких вечорів знайомств і дружби, що проходить під девізом «Всі прапори — в гості до нас», стало доброю традицією на кафедрі.

О. КРУКОВСЬКА,
викладач кафедри російської мови.

В ОЛОДИМИРУ Борисовичу Демешку — шістдесят. В тісному колі друзів з цієї нагоди був піднятий тост за дерева, котрі не гнуться. В образній фразі сконцентрувалась головна суть його характеру — незламність. Доля ювіляра складалась трудно. Досить сказати, що під час війни вся

Дерева, які не гнуться

сім'я жила й служила в партизанській бригаді, внаслідок чого, батько, мати і старший брат стали інвалідами.

Через роки, коли Володимир уже навчатиметься на стаціонарі Львівського політехнічного, йому доведеться взяти на свої плечі турботу про батьків-інвалідів. В результаті навчання розтягнеться на довгі роки. І все одно Демешко здолає вузівський курс, по тому — аспірантуру, стане кандидатом технічних наук.

Життя мовби спеціально обрало його для випробування на міцність. Тяжко хворіє дружина, на тридцять третьому ро-

ці померла улюблена донька, залишивши двох малолітніх дітей. Інший залив би, або впав у повний розпач, а Демешко протиставив долі залізну силу білоруської натури. Ніколи ніхто не чув від нього нарікань. Більше того, весь цей час Володимир Борисович очолював бойовий загін народного контролю ВПІ, викладав, займався і займається плідною науковою роботою.

Схилимось перед людиною, у якої кожному з нас можна вчитися мужності. Хай же вам легко стелеться подальша дорога, шановний Володимире Борисовичу.

Початок в номерах 33, 34, 35.

ДЕНЬ ТРЕТІЙ

ТРЕТІЙ день в Канаді (це був вівторок) я почав з вивчення досвіду впровадження комп'ютерів в навчальний процес університету Ватерлоо. Перекладачем у мене був професор Лев Рутенберг, колишній радянський громадянин, який, одружившись на студентці з Канади, одержав дозвіл на виїзд і вже більше десяти років працює в університеті. Він один з небагатьох викладачів університету, який володіє російською мовою.

Слід тут же зауважити, що українською мовою володіє (як в університеті так і в Канаді) набагато більше людей, ніж російською.

До цього дня я пишався тим, що наш ВПІ, особливо за останній рік, зробив значні кроки в комп'ютеризації, але тепер я зрозумів, що навіть наш вуз, який краще комп'ютеризований порівняно з іншими вузами України, виглядає жалюгідно в порівнянні з університетом Ватерлоо.

Характеристику ступеню комп'ютеризації університету я почну з того, що розповідь про реакцію президента Дугласа Райта та декана факультету Інженерії Девіда Бірнса на моє запитання про кількість комп'ютерів, що має університет та факультет. Відповідь президента була такою: «А звідки я знаю?».

Декан, стелючись плечима, мовив: «Таких комп'ютерів, які підключені до єдиної системи Америки, є більше 600, а що стосується загальної кількості комп'ютерів, то цього не знає ніхто».

Напередодні я розцінив ці відповіді, як незнання стану справ, але сьогодні змінив свою точку зору. І ось чому. Дійсно, як може

декан знати, скільки комп'ютерів у нього на факультеті, якщо кожен професор, маючи їх один-два, може купити собі за ті гроші, які йому виділяє провінційний уряд для фінансування науково-дослідних робіт, незалежно від керівництва університету, ще й третій, четвертий, або цілу лабораторію? Якщо цей професор, набираючи наукових співробітників та

стенді, з видрукуванням звіту. Отже, дуже заощаджується час студента.

Крім того, кожна третя кімната із числа тих, що надані студентам під учбовий процес, є класом персональних комп'ютерів з вільним доступом до кожного з 15—30, відокремлених один від одного невеликими щитами (якщо стоїш, то можеш через щит бачити сусіда, а якщо сидиш,

молодший обслуговуючий персонал, кожного з них також забезпечує одним чи двома комп'ютерами? Якщо ні в одній службі, ні в одній учбовій лабораторії немає жодної секретарки, жодного службовця та лаборанта, які б не користувалися одним чи двома службовими персональними комп'ютерами. Я не бачив ні де друкарських машинок — всі службові та приватні папери друкуються на комп'ютері, що дає змогу не тільки мати скільки завгодно копій, причому дуже якісних, але й всі ці документи зберігати в пам'яті комп'ютера, котрий в який завгодно термін дозволяє викликати на екран дисплея чи зняти копію тоді, коли це буде потрібно.

Але і це ще не все. Лабораторні установки, на яких навчаються студенти, теж пов'язані з комп'ютерами. Це дає можливість або виконувати дослідження по програмі, яку студент задає через комп'ютер, або обробляти тут же в лабораторії на комп'ютері результати досліджень, що провадяться студентом безпосередньо на

то навколо тебе — стінки). Всі ці комп'ютери мають вихід на великий комп'ютер. І якщо задача потребує більше пам'яті, ніж її має персональний комп'ютер, або потребує використання якихось складних програм, що містяться в пам'яті великих факультетських чи навіть найбільшого університетського комп'ютера, то є можливість вийти на них і провести необхідні розрахунки того, чи іншого фрагменту і знову повернутися уже з цими результатами — кінцевими — до роботи на персональному комп'ютері.

Коли ми разом з Львом Рутенбергом та заступником декана по комп'ютеризації оглядали ці нескінченні ряди комп'ютерів, до яких сідали, за якими працювали, чи від яких відходили студенти, я запитав: «Скільки ж чоловік обслуговують їх, принаймні, наглядають за їх використанням та зберіганням?»

Це запитання довго не міг зрозуміти мій співрозмовник, а коли зрозумів і дав відповідь, то вже я дуже з великою натугою усвідомлював відповідь. Він сказав, що обслуговує всю

цю безліч комп'ютерів сам один, наглядаючи за ними ніякого немає. Кожен має право ввійти в комп'ютерний клас і працювати за вільним комп'ютером стільки, скільки потрібно. Його ж місія полягає в тому, що до нього в офіс дзвонять із лабораторій та класів або з повідомленнями про збої в роботі якогось комп'ютера, або за консультаціями, як

ввійти з того чи іншого комп'ютера в інформаційну систему, або як працювати з тією чи іншою програмою чи програмним комплексом. Реагуючи на ці дзвінки, він або дає консультації, або викликає працівника фірми комп'ютерного обслуговування, який ремонтує на місці, або приймає рішення про ремонт в умовах стаціонару фірми.

Професори не вчать студентів працювати на комп'ютері. Це роблять студенти старших курсів магістерської підготовки, які навчають своїх колег з молодших курсів бакалаврської підготовки на практичних та лабораторних заняттях, одержуючи за це зарплату.

Не володіючи комп'ютером, в університеті Ватерлоо неможливо працювати на будь-якій посаді від лаборанта та секретарки до президента.

Після огляду комп'ютерних класів та комп'ютеризованих лабораторій я з допомогою Михайла, сина професора Вінницького, познайомився з католицьким коледжем, який входить до складу університету, та з студентським клубом.

Коледжі (їх декілька) од-

ночасно є і самостійними установами і структурними підрозділами університету. Фінансово ці коледжі самостійні, але випуску спеціалістів не здійснюють — їх студенти, головною ознакою яких є те, що вони сповідають якусь конкретну віру (католицьку, протестанську чи іншу), є одночасно і студентами якогось факультету університету. Частину дисциплін вони вивчають в коледжі, а всі інші — в університеті. Коледж, який має багато спонсорських грошей, має можливість надавати всілякі пільги своїм вихованцям, що привертає канадців тієї чи іншої віри до вступу в університет через коледж. До речі, іноземні студенти університету не можуть бути студентами коледжу.

Студентський клуб на мене справив не менше враження, ніж комп'ютеризація. Все в цьому клубі зроблено руками студентів і обслуговується ними ж. Тут можна познайомитися із газетами факультетів, коледжів, університету, студентських груп, подивитись виступи самодіяльних артистів та рок-груп, випити прохолодного напою чи пива, щось поїсти, провести вечір відпочинку чи відзначити день народження.

Після обіду в родині Вінницьких я поселився в університетській кімнаті для приїжджених, одержавши перед цим по чеку, виписаному мені професором Вінницьким із коштів, які виділені йому урядом на фінансування наукових контактів, чеки на 200 доларів.

В цій кімнаті всіляких зручностей було більше, ніж є в люксових номерах наших готелів. До речі, в студентських гуртожитках таке ж побутове забезпечення, але це «красиве» життя і коштує «красиво» — 5—10 доларів на добу. Тому в гуртожитках університету Ватерлоо живуть тільки багаті студенти, які спроможні вкласти 3000 доларів у рік за проживання.

(Далі буде).

З ЛІРИЧНОГО ЗОШИТА

ДІНА ПАРФЕНЮК

ПОДУМАЙ
ЧЕЛОВЕК

Доверчиво-прекрасна і
нежна,
Природа нам свої
открыла двери,
Подумав, видно: «Люди ж,
а не звери,
Они не могут причинить
мне зла»,
И вот, попал в лесные
терема,
Припали мы к ее

зеркальным водам.
Открыла нам природа
закрома,
Пустила нас к своим
целібным всходам.
И снизошла на землю
благодать.
Стал человек природу
воспевать.
Ну, а природа, сколько уж
могла,
Его от верной смерти
берегла.
Но пролетели с той поры

века,
И человек вознесся над
землею.
И на природу он уж
свысока
Стал с тех времен
поглядывать порою.
И вот ее шедевр, ее
венец
Поработил природу наконец.
«Не станем больше милостей
мы ждаты!»
Наш долг святой — их у
природы взять!» —
Изрек достопочтеннейший
мудрец.
И с той поры пришел ее
конец.
Взметнулся в небо
трубами прогресс.
Ведь дым Отечества так
сладок и приятен,
Но вред его всем нам
вдруг стал понятен,
Хотя и поздно, все же,
наконец.
Природы дивной не видать
около,
Отравлены поля, луга и
реки.
Я призываю, слышите,
навеки
На безобразии поставит
этом крест!
Взывают к совести и
недра, и ручьи.
Земля покрылась сплошь
солончаками!
Подумай, человек, что
будет с нами,
Коль не сумеем мы земли
спасти!..
Доверчиво-прекрасна и
нежна,
Природа нам свои открыла
двери,
Подумав, видно: «Люди ж,
а не звери!»
Как горько обманулась в
нас она.

— У вас рано проявилась
пристрасть до фото?
— У мене до фото ніякої
пристрасті не було, — від-
повів Степан Степанович без
роздуму. — У нас в родині
була тяга до прекрасного.
Правда, ніхто так високо
про це не говорив, але май-
же всі любили малювати.
Якщо над хатою пливла кра-
сива хмара і тато покидав
робити, надовго задираючи
в небо голову, то це не ди-
увало. Всі могли покину-
ти роботу, теж дивитися і
обговорювати хмару, як
картину чи кіно. В родині
Лісових це було нормою.
— І ніякого спеціального
виховання?

— Яке виховання в селі?
Просто — не заважали за-
хоплюватися тим, що по-
добалося. Росли вільними,
як вітер. І голодними. А го-
лод — не тітка. В пошуках
їжі обнищали всі за-
кутки довкола Янева. Знали,
де що в природі найціка-
вішого, де яка качка звила
гніздо, де — чарівне дже-
рельце, де — непролазне бо-
лото, де — квіти і цілющі
рослини, особливо не заду-
мувалися над тим, що спо-
добалося, а що ні, що запам'я-
тати, а що забути. Тут уже
душа трудилася й потіла,
відбирала й підсортювала.
А ти їй — не указ. В неї
свої закони, вона працює
на свій розсуд.

В дитинстві, приміром, я
боявся сидіти у хаті без
світла. Не пам'ятаю пере-
живань з цього приводу, але
пам'ятаю, що виходив над-
вір, сідав коло порога й ди-
вився на зорі. Ті зоряні
майдани неба і досі перед
очима. Чомусь мені здаєть-
ся, що в дитинстві зорі над
головою були значно густі-
шими. Може це тому, що
чим ближче старість, тим
більше зір для тебе згасає?

...Степан Степанович
умов, задумавшись, а я,
тим часом, гонив перо білою
площиною паперу, силкую-
чись вдавати, що не його
думки записую, а щось ін-
ше, і тоскне відчуття аж
ячало в мені: ну, чого ми

ПРИСТРАСТЬ

такі бідні, що не можемо
забезпечити людину, якій за
службою доводиться багато
писати, диктофоном? Поста-
вив би його десь на столі,
увімкнув чи кнопку і не му-
чив би слабку пам'ять спра-
вами закарбувати те, що їй
природою не дано закарбу-
вати.

Знімки Лісового привер-
тають увагу неприйняттю
фальші. Видно, що любить
ловити людину в динаміці,
коли зайнята ділом, і не ду-
має про те, фотографува-
ти, чи ні. Кращі знімки
зроблені об'єктивом, якого
фотографовані не бачили, чи,
принаймні, не готувалися ба-
чити.

— Постановочний кадр —
брехня, — переконаний Сте-
пан Степанович, — навіть у
тому разі, коли чоловік уміє
позувати. Все-таки нема го-
ловного — невимушеності,
а є — поза. Це все одно,
що поезію загнати в рам-

ки рифм. Навіщо рима, як-
що це заважає вільному
плинові почуття?

Темный глаз, на мне
помедли,
Всю яви живую мощь,
Кроткий, вдумчивый,
серьезный,

Нескончаемый, как ночь.
Вірш належить Ніколау
Лінау, австрійському пое-
ту. До речі, коли в інституті
стояв автобус з виставкою
радіоприладів фірми «Роді
Шварц», Степан завів з ав-
стрійцями мову про їхнього
великого поета. Гості лиш
стали плечима — не знають
такого.

— Ви що, спеціаліст з по-
езії?

— Ні, — соромився Сте-
пан Степанович.
Який спеціаліст?! Сім кла-
сів середньої школи, по-
тому — шофер, машиніст
електропотяга, токар-карусель-
ник, оператор газорозпо-
дільної станції. Чому люди
думають, що поезія — пре-
рогати, так би мовити, ви-
щої, до того ж гуманітарної,
освіти?

Тут від освіти нічого не
залежить. Це — від стану
душі, від того, як дивишся
на світ. Одні очі можуть
бачити серед дороги тільки
калюжу, інші — ще й зорі
в цій калюжі.

Степан Степанович з тих,
що бачать зорі. Душа в
нього м'яка, поетична і доб-
ра. Мало де ви знайдете фото-
графів, котрі б не клопо-
тались заробітком. Тільки
Лісовий може клацати зат-
вором заради втіхи, а по-
тім приносити й безкоштов-
но роздавати знімки, зара-
ди цікавості робити фотога-
зету та ще й оздоблювати
її власними віршами.

Донедавна працював в од-
ному технікумі, де його за
це гостро не злюбило на-
чальство. Побачивши, скіль-
ки зніmkів робить чоловік
за так собі, почало вимага-

ти, щоб за «так» робив і для
технікуму.

— Але ж у мене нема
на це коштів?

— Студентам же задар-
ма робиш?

— Не можу я з них бра-
ти грошей.

— Як це не можеш? Ти
що, тойго? — вертіли біля
скроні пальцем.

Так і розпрощались, не дій-
шовши, як то кажуть, кон-
сенсусу. З точки зору чер-
ствості і прагматизму Сте-
пан Степанович — дивна
людина, поводить не так,
як інші, в немолодому уже
віці захоплюється Блоком,
Полонським, Еменеску, пише
вірші, «надурняк» роздає фо-
тографії, не любить коли
перед об'єктивом апарата
люди стоять навітяжку і
дивляться некліпно, тоді як
серйозним це подобається...
І невтямки нищому духом,
що перед ним — художник
не за професією, а за пок-
ликанням, звичайна людина з
багатим світом душі.

В. ІВЧЕНКО.

На знімку вгорі — авто-
портрет С. С. ЛІСОВОГО.

МОВА РІДНА,
УКРАЇНСЬКА

ПЕРША ЛАСТІВКА

Щойно у видавництві Мі-
ністерства вищої та серед-
ньої спеціальної освіти
УРСР вийшов друком на-
вчальний посібник для сту-
дентів інженерно-технічних
спеціальностей під назвою
«Лінійна алгебра і аналітич-
на геометрія з елементами
програмування мовою пас-
каль».

Його автори — доцент
Ю. І. Волков і старший вик-
ладач нашого інституту Д. А.
Найко.

Нічого особливого в цьо-
му не було б, аби не те,
що автори написали цей по-
сібник українською мовою.
Отже, є перша ластівка, яка
знаменує перехід вузу на
рідну мову.

Втім, як стверджує заві-
дувач методичним кабінетом
ВПІ Зоря Якович Грозний,
таких ластівок буде ще
більше і більше. У цьому ж
також році очікується вихід
навчального посібника з
специфічності, написаного
рідною мовою групою авто-
рів, очолюваних професором
В. П. Кожем'яко, посібника
«Фізичні основи автомобіль-
ного транспорту» (автори—

доценти В. В. Чижик, П. В.
Гель). Всього у 1990—91
роках буде видано українсь-
кою мовою 10 навчальних
посібників, 31 методичний
посібник та 5 конспектив-
лекцій.

— А як бути тим, хто ще
не володіє українською мо-
вою, або слабо її знає? —
запитали ми у Зорі Якови-
ча.

— Згідно програми орг-
методзаходів по виконанню
Закону УРСР «Про мови в
Українській РСР» в інститу-
ті створено курси по її
вивченню для тих, хто її
володіє нею. Її введено, як
дисципліну для студентів.
Кафедра російської мови ре-
організована в кафедру ук-
раїнської та російської мов.
У складі методичної ради
інституту створено методич-
ну секцію з питань впровад-
ження української мови.

А щодо забезпечення на-
вчального процесу відповід-
ною літературою, то на два
роки повністю переведено
підготовку і друкування на-
вчальних посібників україн-
ською мовою.

КАЛАШНИКОВ став ві-
домим усьому світові
завдяки до Горбачова і
перебудови. Людина, чие
ім'я носить ціла серія зброї,
живе далеко не по заслугах.
В 1948 році був випущен-
ний перший «калашников».
Невдовзі ним озброїли всю
Радянську армію, союзників,
а по тому автомати просо-
чилися на всі континенти.
Нині ними користуються
принаймні 55 країн.

Конструктора одразу від-
правили далі від центру —
в Іжевськ. Це провінційне
містечко розташоване на
схід від Москви. До нього
літати літаком дві години.
71-річний Калашников пра-
цює на тутешньому зброй-
ному заводі головним кон-
структором.

ДОВІДНИК ГЛАСНОСТІ

Автомат, безперечно, кра-
щий у світі. Це визнав і ав-
тор американської гвинтівки
«М-16». Він твердить, що
«калашников» буде доміну-
вати над всіма моделями
зброї принаймні до 2025
року.

Секрет успіху радянсь-
кого зброяря таїться, за його
ж словами, в простоті. «Кож-
на деталь просить на своє
місце, її неможливо сплута-
ти» — говорить він.

Простотою, очевидно, зу-
мовлена й незвичайна на-
дійність. Автомат стріляє,
потрапивши під воду, побу-
вавши в болоті, забитий

піском. Випущений в 48-
му році, він зазнав багатьох
змін, зовні лишився тим же,
але його бойові характе-
ристики поліпшуються від мо-
делі до моделі.

Тим часом, Михайло Ка-
лашников не вважає себе
неперевершеним генієм:
«Першим потисну руку то-
му, хто мене випередить».

«Я ніколи не користувався
ніякими перевагами, — зі-
знався конструктор. — Нас ви-
ховали так, що не прийнято
було вимагати чогось для
себе — лиш би принести
користь Батьківщині» —
відзначає він зі смутком.

Якби така людина жила
на Заході, то давно уже
стала б мультимільонером.
У нас же від своїх вина-
ходів вона не має практич-
но нічого. Відкриття у вій-
ськовій галузі не патенту-
ються, гонорар від об'ємів
виробництва в СРСР не ви-
плачується. Калашников
одержує незначні суми лиш
за авторські свідоцтва.

Влада регулярно присуд-
жує за нові «калашникови»
грошові премії, але Калаш-
никову припадає мало —
їх ділить порівну колектив
його конструкторського бю-
ро.

Як і всі, він одержує
тверду зарплату, обідає в
їдальні, стоячи в черзі з
підносом. Живе в звичайно-
му багатоквартирному бу-
динку. Живе один.

Його дружина померла 13
років тому. Троє дорослих
дітей переїхали. Тепер у
Калашникова п'ятеро вну-
ків і одна правнучка. Тільки
менша донька мешкала з
батьком, але сім років тому
вона загинула в автокатаст-
рофі.

Володар всесвітньо відо-
мого імені бродить само-
тою в просторій квартирі,
сам саджає квіти біля

оренованого літнього буди-
ночку. Сам ходить за по-
купками, сам прибирає квар-
тиру. Навіть своєї дачі він
не має. Щитовий літній бу-
диночок належить заводі.
Головний конструктор хотів
викупити його й перебудува-
ти по-своєму, але керівницт-
во заводу не дозволило.

В своєму житті він, по-
суті, не бачив нічого, крім
роботи. Навіть з дружиною
познайомився 1942-го року
на полігоні. До останнього
часу його адреса була за-
секреченою, газети рідко
згадували прізвище Калаш-
никова.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.